

במדבר כז פנחס

זו וידבר משה אל-יהוה לאמר:

זו יפקד יהוה אלהי הרוחת לכל-בשר איש על-העדה:

רש"י

(זו) וידבר משה אל ה' וגו'. להודיע שכן ש
דניקים פ שנספטרין מן העולם מניחין זרין ועוסקין
זכרני זכור: לאמר. אמר לו השיני ע אס
ממנה להס פקנס אס לאו: (זו) יפקד ה'. כיון ששמת
משה שאמר לו המקום מן נחלת זלפחד לבנותיו אמר
הגיעה שעה פ שאתצע זרכי שיירשו בני אה גדולתי
אמר לו הקצ"ה לא כך עלתה זמחשבה לפני כדאי הול
יהושע ליטול שזר שמושו שלא מש צ ממוך האהל חסו
שאמר שלמה נזר תאנה יאכל פריה"א:

שפתי חכמים

פ נראו: לי דקשה לרש"י לרבותינו זכרונם לברכה שאמרו שאמר
לו השיבני וכי יהיה הדור בלא פונס אלא שאלתו היה אם צריך
למנות פונס או שיירשו בניו אחריו גדולתו כמו שאמר תן נחלת
צלפחד לבנותיו לכך דרשו ולפיכך נמשך גם רש"י זכרונם לברכה
אחרי דברי רבותינו זכרונם לברכה: צ ר"ל ישב באהל ועסק בתורה:

רש"י

א. משה קבל תורה מסיני וכי. [ולמדה לכל
ישאל, שנאמר (דברים לא, כב): "ויכתב משה את
השירה הזאת ביום ההוא, וילמדה את בני
ישראל". ולמה נאמר ומסרה ליהושע, ולא לאלעזר
ולפינחס, ולא לשבעים
זקנים המתנבאים במחנה?
שלא רצה למסרה אלא למי
שהיה ממת עצמו מנעוריו
באהלי החכמה, וקנה שם
טוב בעולם. וזהו יהושע,
שנאמר (שמות לג, יא):
"יהושע בן נון נער, לא
ימיש מתוך האהל". ואף
על פי שכתוב על פינחס
(מלאכי ב, ו): "תורת אמת היתה בפיהו" וגומר.]

פרק ראשון

א. משה קבל תורה מסיני, ומסרה ליהושע, ויהושע לזקנים, וזקנים